

HANS PEDERSEN

1. FEBRUAR 1860—7. FEBRUAR 1935

AF

BOYE THORUP

Efter et kort Sygeleje paa St. Josephs Hospital døde fhv. Hørkræmmer HANS PEDERSEN, R. a. D., i en Alder af 75 Aar.

PEDERSEN var født i Snekkerup i Nærheden af Ringsted. Han var Bonde først og fremmest; han blev hjemme, hvor han var med til at passe sin Faders Gaard, til han var 18 Aar gammel. Han blev ved med at være bondepræget, efter at han var kommet til Byen, ret upaavirkelig, uden Overdrivelser, uden Fraser og med en meget ligefrem Sans for Tingenes faktiske Værdi; dette hænger sammen med hans Evne til at se de fleste Ting, der berørte ham, i naturlig Maalestok. Kom en anden med en eller anden Ytring, der var en Smule overspændt, saa han blot lige ud og sagde: »Ja!« — eller i det Højeste gav han

sin Fornøjelse til Kende ved en stille Vrinsken. Selv hans noget ualmindelige Passion: Fuglene blev behandlet med megen Ro. Han sad med sin Kikkert og sin Stok og bestemte, hvad der var af Fugle ved Stranden; han saa alt, hvad der var, og nød det hele ganske stille, tilfreds med sig selv og sin Omverden, som naturlige Mennesker gør det. Det var hans Maade at være tilfreds paa, og han vilde være blevet det med en hel Række andre Passioner, blot de krævede Friluft [»Grøftekanten kan jeg godt lide«]. Men naar han havde faaet den, tror jeg, han lige saa gerne spillede L'hombre; i alt Fald fortalte han Historier derom med samme Glæde som om Fugle. Men dette betyder slet ikke, at PEDERSEN var følelsesløs — det er naturlige Mennesker nemlig aldrig — blot havde han vist aldrig mere Følelse, end han kunde staa ved, og iøvrigt ansaa han det for inderlig overflødigt at vise den mere end højst nødvendigt; med sin ubetingede og i alt gennemførte Redelighed var han nok et langt mere vel afbalanceret og derfor maaske mere værdifuldt Menneske end mangen en Bybo.

Berømt er hans ret enestaende og i alt Fald meget værdifulde Fuglesamling; den var hans Stolthed, men aldrig pralede han af den; han fortalte blot gerne om den — men prale, hvorfor det? Det var jo gaaet meget naturligt til altsammen. Han skænkede den til Zoologisk Museum.

Og saa var der Bilen; den hørte med. Jeg har tit nok hørt, at han købte den kontant, »for det er det sikreste«, og PEDERSEN mente med Rette: »Det er godt at have en Bil, for med saadan en kan man komme langt omkring.« Nogen med vilde han have, »for det er saa kedeligt at køre alene,« og med kom de allesammen, for det var saa forfriskende at have med PEDERSEN at gøre, og glemme ham gør vi, som har kendt ham, ikke.

HANS PEDERSEN var herhjemme en kendt og agtet Ornitholog. I D.O.F.T. har han bl. a. skrevet følgende Artikler:

Fuglelivet paa Avedøre Holme ved København. IX, 1915, p. 242—249.

Mudderklire, *Actitis hypoleuca*, som dansk Ynglefugl. XVIII, 1924, p. 107—112.

Blishøne, *Fulica atra* [i streng Vinter (Mindre Meddelelse)]. XXV, 1931, p. 130—131.

Storke, *Ciconia ciconia*, i Nordsjælland 1931. XXVI, 1932, p. 1—17.

Storke i Nordsjælland 1932. XXVII, 1933, p. 15—16.

Følgende Smaaberetninger er trykt som Manuskript:

Jyllandsrejsen 1925.

Jyllandsrejsen 1926.

Jyllandsrejsen 1927.

DOMPAP, *PYRRHULA P. PYRRHULA* (L.), SOM YNGLEFUGL I JÆGERSPRIS SKOVE I 1934

AF

VAGN HOLSTEIN

I den usædvanlig milde Vinter 1933/34 var Dompappen en talrig Gæst i Jægerspris Skove, hvor man overalt kunde træffe den i Smaaflokke paa 5—10—15 Stykker ivrigt beskæftiget med at søge Føde i Løvtræer, navnlig Birk, og i Slaaen- og Tjørnebuske. Stadig hørte man Fuglenes bløde Fløjtetoner, og da Vinteren i Marts gik over i det skønneste Foraarsvejr, blev det ingen Sjældenhed, at Hannerne — ofte 5—6 Stykker samtidig — gav sig til at synge deres sære, spilledaaseligende Sang, hvilket for vort uvante Øre lyder meget mærkeligt og fremmedartet.

Endnu paa dette Tidspunkt faldt det mig ikke ind, at en Del af disse Vintergæster tænkte paa at forblive her i Skovene for at yngle; men da jeg den 19. April iagttog et Par, som parrede sig i min Have, blev min Mistanke vakt, og fra da af havde jeg al min Opmærksomhed henvendt paa Sagen, og som det vil fremgaa af det følgende, lykkedes det mig efterhaanden tilfulde at fastslaa Dompappernes Ynglen i Skovene ved Jægerspris i Sommeren 1934.

Som nævnt var det Parringen den 19. April, som først bragte mig paa Sporet. Om denne Begivenhed har jeg noteret følgende i min Dagbog: »I de sidste 8—14 Dage har et Dompapp-par til Stadighed opholdt sig i min Have. I Eftermiddag blev jeg Vidne til Fuglenes Parring. Baade ♂ og ♀ opholdt sig paa en Havegang. Pludselig gav de sig til at næbbes, hvorefter